

Sygn. akt II K 490/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

1.Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. sąd. Anna Rogojsza

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) - -----

po rozpoznaniu w dniu 28.08.2020 r., 29.01.2021 r. sprawy

L. S.

urodz. (...) w G.

syna K. J. i B. z d. K.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 marca 2014 r. w G. na terenie SP ZOZ G. przy ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 23 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki O. (...) nr rej. (...) podczas manewru cofania na drodze wewnętrznej jednojezdniowej gdzie obowiązują zasady ruchu drogowego nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu R. J. poruszającemu się tą drogą, w wyniku czego doszło do jego potrącenia poprzez najechanie lewym tylnym kołem w/w pojazdu na prawą stopę pieszego, w następstwie którego R. J. doznał obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kościści śródstopia prawego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1. Oskarżonego **L. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 24 marca 2014 r. na terenie SP ZOZ w G. przy ul. (...) wyznaczonym jako strefa ruchu nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki O. (...) nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu, wykonując manewr cofania na drodze wewnętrznej jednojezdniowej nie zachował szczególnej ostrożności w szczególności nie sprawdzając czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa nieprawidłowo poruszającemu się z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym poza chodnikiem po jezdni prawą stroną drogi R. J., w wyniku czego doszło do jego potrącenia poprzez najechanie lewym tylnym kołem w/w pojazdu na prawą stopę pokrzywdzonego, w następstwie którego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kościści śródstopia prawego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu tj. występku z art. 177§1 kk i za to na podstawie art. 177§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 4§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

2. Na podstawie art. 46§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. J. nawiązkę w kwocie 2.000,00 (dwa tysiące) złotych.

3. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 616§1 pkt 2 kpk zasądza tytułem zwrotu poniesionych wydatków w związku z ustanowieniem pełnomocnika od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. J. kwotę 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych.

4. Zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty i ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 490/14	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskami. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	Ł. S.	W dniu 24 marca 2014 r. na terenie SP ZOZ w G.	

przy ul. (...) wyznaczonym jako strefa ruchu nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki O. (...) nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu, wykonując manewr cofania na drodze wewnętrznej jednojezdniowej nie zachował szczególnej ostrożności w szczególności nie sprawdzając czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa nieprawidłowo poruszającemu się z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym poza chodnikiem po jezdniową prawą stroną drogi R. J., w wyniku czego doszło do jego potrącenia poprzez najechanie lewym tylnym kołem w/w pojazdu na prawą stopę pokrzywdzonego, w następstwie którego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kości ściągi śródstopia prawego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres

		powyżej dni siedmiu tj. występki z art. 177§1 kk.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. Rozwożenie przez oskarżonego Ł. S. zatrudnionego w transporcie wewnętrznych SPZOZ w G. jako kierowca w dniu 24.03.2014 r. samochodem ciężarowym marki O. (...) nr rej. (...) wspólnie z A. S. (1), również pracownikiem szpitala w G. płynów infuzyjnych oraz leków i w związku z tym po dojechaniu ok. godz., 10:00 drogą wewnętrzną jednojezdniową o nawierzchni asfaltowej blisko wejścia do oddziału zakaźnego zaparkowanie pojazdu przodem do budynku (...) na jezdni ok. 0,8 m od lewej krawędzi.</p> <p>2. Pozostanie Ł. S. po zaparkowaniu w samochodzie w czasie, gdy A. S. (1) udał się do oddziału zakaźnego, aby zanieść kartony z zamówionymi lekami, a następnie, gdy wrócił i zajął miejsce pasażera po schowaniu przez oskarżonego telefonu, z którego w międzyczasie korzystał uruchomienie silnika w celu włączenia się do ruchu poprzez wykonanie manewru cofania, do którego przystąpił patrząc jedynie w zewnętrzne lusterka, nie</p>	<p>Zeznania A. S. (1)</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.</p> <p>Opinia LK KWP w O. z zakresu wypadku drogowych</p> <p>Szkice miejsca wypadku drogowego</p> <p>Dokumentacja zdjęciowa</p> <p>Projekt organizacji ruchu na terenie SPZOZ w G.</p> <p>Zeznania A. S. (1)</p> <p>Zeznania świadków: R. J. G. J.</p> <p>Dokumentacja zdjęciowa</p> <p>Zeznania świadków: R. J. G. J. A. S. (1)</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.</p> <p>Opinia LK KWP w O. z zakresu wypadków drogowych oraz ustne opinie uzupełniające</p> <p>Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego</p> <p>Szkice miejsca wypadku drogowego</p>	<p>k. 491 oraz 16v-17, 183v-184 i 239v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk</p> <p>k. 134-134v, 181-182 w części odczytane w trybie art. 389§1 kpk</p> <p>k. 115-121, 200-200a</p> <p>k. 22, 125-127</p> <p>k. 20-21, 233-237</p> <p>k. 38-42, 123-124</p> <p>jw.</p> <p>k. 490 oraz 12v, 182-183 i 215 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk</p> <p>k. 490-490 v oraz 14v-15 i 183-183v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk</p> <p>k. 234-235</p> <p>jw.</p> <p>jw.</p> <p>jw.</p> <p>jw.</p> <p>k. 246v-247 v, 538v-539</p> <p>k. 4-5</p> <p>jw.</p>	

<p>sprawdzając przy tym, czy nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu i czy nie zachodzi konieczność ustąpienia pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu.</p>	<p>Dokumentacja fotograficzna wraz z płytą CD-R</p>	<p>k. 20-21, 122 k. 1</p>
<p>3. Poruszanie się pieszo po zaparkowaniu samochodu na parkingu przed izbą przyjęć szpitala w G. w dniu 24.03.2014 r. ok. godz. 10:00 mieszkańców K. R. J., który przyjechał na wizytę do urologa i towarzyszącej mu żony G. J. w kierunku poradni urologicznej, początkowo chodnikiem, a następnie gdy skończył się częściowo prawą stroną jezdni i poboczem drogi wewnętrznej, na której po ich lewej stronie stał samochód ciężarowy marki O. (...), z siedzącym wewnątrz kierowcą oskarżonym Ł. S. prowadzącym w tym czasie rozmowę telefoniczną i ominięcie tego pojazdu przez nich.</p>	<p>Notatka urzędowa, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości Ł. S.</p>	<p>k. 29-30</p>
<p>4. Wejście przez R. J. po ominięciu stojącego na jezdni samochodu O. (...) na jej asfaltową nawierzchnię, po której szedł dalej blisko prawej krawędzi do czasu, aż usłyszał odgłos pracy silnika świadczący o jego uruchomieniu oraz głos idącej przed nim żony zwracającej mu uwagę, gdy zobaczyła, że auto zaczyna cofać, żeby uważał, w związku z czym obrócił się w</p>	<p>Opinia biegłego z zakresu medycyny</p>	

<p>lewą stroną i wykonując jednocześnie krok na bok lewą nogą pozostawił w dotychczasowym miejscu prawą stopę, na którą po przejechaniu ok. 6,3 m od rozpoczęcia jazdy najechał lewym tylnym kołem poruszający się do tyłu pojazd, którego kierowca-oskarżony dopiero wówczas zauważył go z kobietą w lewym bocznym lusterku i zatrzymał się, a następnie wysiadł z A. S. (1) i obaj udali się w kierunku pokrzywdzonego leżącego w tym czasie na trawiastym poboczu, żeby sprawdzić czy coś mu się stało.</p> <p>5. Obrażenia ciała odniesione przez pokrzywdzonego R. J. określone w art. 157§1 kk w postaci złamania V-tej kości śródstopia prawego</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>Ł. S.</p>	<p>W dniu 24 marca 2014 r. na terenie SP ZOZ w G. przy ul. (...) wyznaczonym jako strefa ruchu nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z</p>	

		<p>dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki O. (...) nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu, wykonując manewr cofania na drodze wewnętrznej jednojezdniowej nie zachował szczególnej ostrożności w szczególności nie sprawdzając czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa nieprawidłowo poruszającemu się z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym poza chodnikiem po jezdni prawą stroną drogi R. J., w wyniku czego doszło do jego potrącenia poprzez najechanie lewym tylnym kołem w/w pojazdu na prawą stopę pokrzywdzonego, w następstwie którego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kościści śródstopia prawego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu tj. występki z art. 177§1 kk.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>1. Twierdzenie oskarżonego Ł. S., że do potrącenia R. J. doszło z jego winy, gdyż przed wykonaniem manewru cofania użył sygnału dźwiękowego oraz sprawdził w lusterkach bocznych (...), którego był kierowcą czy nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, a nadto wyrzwał przez otwartą boczną szybę w lewych drzwiach i za pojazdem nie widział pokrzywdzonego i jego żony, gdyż szli oni środkiem jezdni w miejscu niedozwolonym dla pieszych, w którym obowiązywał zakaz ruchu pieszych, znajdując się za tylną częścią nadwozia pojazdu, który nie posiada w tylnych drzwiach otworów okiennych oraz w związku z tym lusterka wewnętrznego wstecznego co uniemożliwiało mu ich zauważenie.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.</p>	<p>jw.</p>	
<p>1.OCena DOWOdów</p>			
<p>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>Ad 1 Ad 2 Ad 3</p>	<p>Zeznania A. S. (1); wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.; projekt organizacji ruchu na terenie SPZOZ G..</p>	<p>Zarówno z zeznań A. S. (1) jak i wyjaśnień Ł. S. wynika, że obaj w dniu 24.03.2014 r. będąc pracownikami transportu wewnętrznego SPZOZ w</p>	

Ad 4

Ad 5

Opinia LK KWP w O. z zakresu wypadków drogowych; szkice miejsca wypadku drogowego; dokumentacja zdjęciowa.

Zeznania A. S. (1)

Zeznania świadków: R. J., G. J..

Dokumentacja zdjęciowa.

Zeznania świadków: R. J., G. J..

Zeznania świadka A. S. (1); wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.

Opinia LK KWP O. z zakresu wypadków drogowych; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego; szkic miejsca wypadku drogowego; dokumentacja fotograficzna; płyta CD-R

Opinia biegłego z zakresu medycyny

G. rozwozili (...) nr rej. (...) po oddziałach szpitala w G. płyny infuzyjne i leki. Zgodnie z projektem organizacji ruchu na terenie SP ZOZ G. przy ul. (...) obszar ten został ustanowiony strefą ruchu an której obowiązują przepisy Ustawy z dnia 20.06.1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. t.j. z 2005 r. poz. 908 z późn. zm. - w dalszym ciągu poro), o czym informował znak drogowy D-52 ustawiony po prawej stronie przed wjazdem na teren SP ZOZ. Kierowcą samochodu był oskarżony, zaś A. S. (1) zajmował się dostarczaniem na oddziały leków i substancji wykorzystywanych w leczeniu. Ok. godz. 10:00, co również wynika z zeznań A. S. (1) i wyjaśnień oskarżonego, dojechali drogą wewnętrzną jednojezdniową o nawierzchni asfaltowej w okolicy wejścia do oddziału zakaźnego. Oskarżony pojazd zaparkował przodem do znajdującego się przed nimi budynku (...) na jezdni. Zeznania A. S. (1) i wyjaśnienia oskarżonego w tym czasie tworzą spójną, wzajemnie uzupełniającą się i logiczną całość, dlatego sąd dał im wiarę. Za nie budzący wątpliwości sąd uznał również dokument w postaci projektu organizacji ruchu na terenie SP ZOZ G., z którego wynika

jednoznacznie, że obszar ten stanowił strefę ruchu, o czym informował stojący przy wjeździe od strony ulicy (...) im. T. K. znak drogowy D- 52.

Ze sporządzonej w powyższej sprawie opinii z zakresu wypadków drogowych wynika, że mając na uwadze powypadkowe położenie samochodu O. (...) należy stwierdzić, iż po zatrzymaniu się przodem w odległości ok. 3 m od budynku (...), co wynika z zeznań A. S. (1) i wyjaśnień oskarżonego pojazd w całości stał na asfaltowej jezdni drogi wewnętrznej w odległości ok. 0,8-1,0 m od lewej krawędzi. Ustalenia w tej części biegły oparł na podstawie wymiarów naniesionych na sporządzonych przez funkcjonariuszy policji szkicach miejsca wypadku, których wiarygodność także nie budzi wątpliwości. Droga wewnętrzna na której oskarżony zaparkował samochód widoczna jest na dokumentacji zdjęciowej sporządzonej podczas oględzin przez funkcjonariuszy policji, a także przedłożonej przez obrońcę oskarżonego. Wiarygodność tej dokumentacji zdaniem sądu także nie budzi wątpliwości.

A. S. (1) zarówno w zeznaniach złożonych zarówno na etapie

postępowania przygotowawczego, jak i w toku rozprawy sądowej, nie miał wątpliwości, że po zaparkowaniu samochodu O. (...) oskarżony pozostał w nim, zaś on zajął się przenoszeniem do oddziału zakaźnego kartonów z lekami i substancjami wykorzystywanymi w leczeniu. Gdy dostarczył kartony wrócił do samochodu i zajął miejsce pasażera. W tym czasie jak wynika z zeznań tego świadka oskarżony schował telefon, z którego w międzyczasie korzystał i po uruchomieniu silnika zaczął cofać patrząc w zewnętrzne lusterka samochodu, gdyż pojazd ten nie posiada wewnętrznego lusterka wstecznego, w związku z tym, że drzwi tylne są zabudowane. Z zeznań A. S. (1) wynika nadto, że pomimo ciężącego na oskarżonym podczas wykonania dwóch manewrów, a mianowicie włączania się do ruchu, które następuje między innymi przy rozpoczęciu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się nie wynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego (art. 17 ust. 1 pord) oraz cofania obowiązku zachowania szczególnej ostrożności rozumianej jako ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do

warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 1 pkt 22 pord), ostrożności takiej nie zachował. W szczególności nie sprawdził ograniczając się do spojrzenia w lusterka zewnętrzne czy wykonywany manewr cofania nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz czy nie zachodzi konieczność ustąpienia pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu (art. 23 ust. 1 pkt 3 pord). Takie zachowanie oskarżonego wynika z zeznań A. S. (1) złożonych w toku rozprawy sądowej, w których stwierdził on, że”... odpalił silnik i spojrzął w lusterka, tak zakładam, bo też jestem kierowcą”. Następnie dodał, że jest przekonany, iż oskarżony po tym jak oskarżony uruchomił silnik spojrzął w lusterka i dopiero wówczas zaczął cofać. Zeznaniom A. S. (1) sąd dał wiarę, gdyż znalazły one potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego i jego żony o czym w dalszej części uzasadnienia.

Bezspornym jest, co wynika z zeznań R. J. i jego żony G. J., że w dniu 24.03.2014 r. przed godz. 10:00 przyjechali do G. na umówiona wizytę

do poradni urologicznej, która mieści się na terenie SP ZOZ przy ul. (...). Przywiózł ich samochodem pokrzywdzonego jego kolega, który auto zaparkował na parkingu wewnętrzny szpitala w pobliżu izby przyjęć. Z zeznań powyższych świadków wynika, że idąc chodnikiem obok izby przyjęć doszli do oddziału zakaźnego. W tym miejscu jak zeznali kończył się chodnik i dalej szli trawiastym poboczem, po prawej stronie drogi zewnętrznej, na której stał samochód marki O. (...) skierowany przodem do izby przyjęć. Przechodząc obok tego samochodu mieli go po swojej lewej stronie. R. J., przed którym szła żona zauważył nadto, że w samochodzie na miejscu kierowcy siedzi mężczyzna (był to oskarżony), który rozmawiał przez telefon. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonego oraz jego żony są one w zasadzie zgodne z zeznaniami A. S. (1) zarówno w części dotyczącej tego, że oskarżony pozostał w pojeździe, gdy on nosił kartony z lekami, jak i zeznaniami R. J. w części dot. korzystania w tym czasie przez Ł. S. z telefonu, dlatego sąd dał im wiarę.

Izba przyjęć i parking, na którym małżonkowie J. pozostawili samochód

oraz chodnik, którym udali się, żeby dojść do poradni urologicznej widoczne są na zdjęciach przedłożonych przez obrońcę oskarżonego (k. 234). Na zdjęciu od dołu z k. 235 widoczna jest natomiast droga wewnętrzna na wysokości prosektorium, na której zaparkowany był samochód O. (...) oraz którą szli małżonkowie J., zaś na jej końcu jest między innymi przychodnia urologiczna. Wiarygodność powyższej dokumentacji nie budzi wątpliwości, o czym była już mowa wyżej i jest zgodna z projektem organizacji ruchu na terenie SPZOZ G., w szczególności naniesionymi na nim budynkami i drogami wewnętrznymi.

Ze złożonych przez R. J. zeznań wynika, że po ominięciu stojącego na jezdni samochodu O. (...) wszedł z trawiastego pobocza na asfaltową część drogi, po której poruszał się dalej blisko prawej krawędzi. Przed nim szła jego żona i po przejściu 3-4 m, co wynika również z jej zeznań usłyszeli odgłos pracy silnika stojącego za nimi samochodu, co świadczyło o tym, że kierowca uruchomił go i zamierza rozpocząć jazdę. Wówczas jak wynika z zeznań G. J. krzyknęła do męża, żeby uważał i obracając się w jego

stronę zorientowała się, że pojazd cofa. W tym czasie jak zeznał R. J. mając za plecami samochód również on wykonał obrót w lewą stronę i jednocześnie widząc, że cofając jedzie on na niego lewą nogą wykonał krok na bok w kierunku pobocza, pozostawiając prawą stopę w dotychczasowym miejscu, po której przejechało lewe tylne koło i pojazd następnie zatrzymał się. Przy pokrzywdzonym była już wówczas jego żona, z której zeznań wynika, że przytrzymując odciągnęła go na trawiaste pobocze, na które upadł. Zeznaniom R. J. i G. J. sąd dał wiarę, gdyż są one spójne, wzajemnie uzupełniają się i tworzą logiczną całość, a nadto znalazły potwierdzenie w opinii LK KWP w O. z zakresu wypadków drogowych. Odnośnie ustaleń opinii sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

A. S. (1) w zeznaniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego twierdził, że po chwili od rozpoczęcia przez oskarżonego manewru cofania, zaś w zeznaniach złożonych w toku rozprawy, że gdy przejechał maksymalnie 2 metry, poczuł lekki wstrząs i odgłos głuchego uderzenia. Dodał, że przed rozpoczęciem cofania również spojrzał w

swoje lusterko, ale nie widział. Także oskarżony w złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach przyznał, że cofając po przejechaniu 1,5 m jednocześnie zobaczył w lewym lusterku bocznym idącego drogą mężczyznę oraz poczuł, że najechał mu na stopę i wówczas zatrzymał się. Przyznał nadto, że gdy najechał na stopę tego mężczyzny zauważył, że szła z nim kobieta. Obaj następnie co wynika z zeznań A. S. (1) i wyjaśnień oskarżonego wysiedli z samochodu. A. S. (1) dopiero wówczas, jak twierdził zobaczył pokrzywdzonego oraz kobietę, która pomogła mu wstać. Następnie pomogli mu również oni. W tej części zeznaniom A. S. (1) i wyjaśnieniom oskarżonego sąd dał wiarę, poza wskazaną odległością, którą cofając przejechali, gdyż miała ona charakter przybliżony, zaś precyzyjnie obliczył tę odległość biegły w sporządzonej opinii.

Powołane w powyższej sprawie w charakterze biegłego LK KWP w O. w wydanych opiniach pisemnych oraz ustnych opiniach uzupełniających opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym, głównie na dowodach osobowych, gdyż na miejscu wypadku nie zabezpieczono poza

prawym butem pokrzywdzonego żadnych śladów materialnych, doszło do wniosku, że zasadniczą przyczyną zdarzenia było nieprawidłowe, niezgodne z przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym zachowanie pieszego R. J. polegające na zabronionym poruszaniu się przez niego bezpośrednio przed zdarzeniem jezdnią w sytuacji, gdy, po prawej (patrzac od strony kierującego samochodem O. (...)) stronie drogi znajdował się umożliwiający bezproblemowe poruszanie się pieszych chodnik. Jednocześnie z opinii tej wynika, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na to, iż zachowanie kierującego samochodem O. (...) oskarżonego Ł. S. również nie było prawidłowe, gdyż podczas wykonywania cofania nie zachował on nałożonej na niego przepisami Ustawy Prawo o ruchu drogowym szczególnej ostrożności. Z ustaleń opinii wynika, że samochód O. (...) wykonując manewr cofania przejechał odcinek drogi ok. 6,3 m oraz, że do miejsca kontaktu z pieszym dojeżdżał torem zbliżonym do takiego w jakim zatrzymał się on w pozycji powypadkowej, a zatem poruszał się w całości jezdnią, a

jego lewy bok oddalony był od lewej krawędzi jezdni w odległości ok. 0,8-1,0 m. Nadto z ustaleń opinii wynika, że niezależnie od przyjętego usytuowania pieszopokrzywdzonego na drodze w momencie rozpoczęcia przez kierującego samochodem O. (...) manewru cofania (zgodnego z zeznaniami osób pieszych, czy też z relacją osób poruszających się pojazdem) zachowanie kierującego nie może być uznane za zachowanie prawidłowe i było jedną z przyczyn zdarzenia. Uznając, że opinia sporządzona przez LK KWP w O. jest jasna, pełna i przekonująca oraz poparta logiczną argumentacją wynikającą z analiz zgromadzonego materiału dowodowego sąd podzielił zawarte w niej ustalenia i wnioski końcowe. Wątpliwości odnośnie wiarygodności nie budzą także sporządzone na miejscu wypadku dokumenty w postaci protokołu oględzin, szkiców oraz dokumentacji fotograficznej , także w postaci cyfrowej zapisanej na płycie CD-R oraz notatka urzędowa i protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego, z którego wynika, że był on trzeźwy.

Z opinii powołanego w sprawie biegłego lekarza

		<p>specjalisty ortopedii i traumatologii wynika, że R. J. doznał obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kości śródstopia prawego powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej dnia 7, określony w art. 157§1 kk. Sąd w pełni podzielił ustalenia zawarte w opinii sporządzonej w sprawie przez biegłego dr n. med. A. S. (2), uznając tym samym, że jest ona jasna pełna i przekonująca.</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
Ad. 1	Wyjaśnienia oskarżonego Ł. S.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której utrzymywał, że przed przestąpieniem do wykonania manewru cofania użył sygnału dźwiękowego oraz wyrztał przez otwartą boczną szybę w lewych przednich drzwiach aby sprawdzić czy nikogo nie ma za samochodem, gdyż są one całkowicie głoślowne i w związku z tym uznać należy je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia	

odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. W szczególności jego wyjaśnień nie potwierdził pasażer samochodu A. S. (1), który zaprzeczył temu, żeby przed wykonaniem manewru cofania otworzył on szybę w drzwiach i sprawdzał, czy nikogo nie ma za pojazdem oraz żeby używał sygnału dźwiękowego. Z zeznań tego świadka wynika jedynie, o czym była już mowa w podsekcji 2.1 w części dotyczącej omówienia faktu z pkt 1.1.2, że gdy wsiadł do samochodu i zajął miejsce pasażera, oskarżony po schowaniu telefonu uruchomił silnik i zaczął cofać patrząc jedynie w zewnętrzne lusterka boczne, gdyż pojazd nie posiada wewnętrznego lusterka wstecznego w związku z tym, że drzwi tylne są zabudowane. Dodał przy tym, iż zakładał, że spojrział on w lusterka, gdyż jest również kierowcą. Świadek A. S. (1) zaprzeczył także wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której twierdził on, że wspólnie z nim był w oddziale zakaźnym szpitala w G.. Jak z powyższego wynika poza niekwestionowanymi ustaleniami, które oparto również na wyjaśnieniach oskarżonego odnośnie faktów omówionych w podsekcji 2.1 w pkt 1.1.1 i 1.1.4, w

pozostałej części jego wyjaśnienia są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem odwodowym, a tym samym niewiarygodne.

Zarówno włączanie się do ruchu, jak i cofanie należą do najtrudniejszych manewrów, w toku których należy zachować szczególną ostrożność w rozumieniu art. 2 pkt 22 pord. Oba manewry wymagają nadto ciągłej i zarazem intensywnej obserwacji drogi w rozumieniu art. 2 pkt 1 pord. Włączanie się do ruchu zgodnie z art. 17 ust. 1 pord następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego. Jest to, zatem sytuacja włączania się do ruchu z bezruchu. Włączanie się do ruchu może mieć także miejsce podczas ruchu. Wypadki takie zostały określone w ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 3a tegoż przepisu, jednak na potrzeby powyższej sprawy nie zachodzi konieczność ich bliższego omówienia. Z przepisu art. 17 ust. 2 wyżej pord wynika nadto, że kierujący pojazdem, włączający się do ruchu ma nie tylko obowiązek zachowania szczególnej ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowania zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających

się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie, ale również do ustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, tak więc każdemu, w tym pieszemu znajdującemu się na jezdni.

Także cofanie pojazdu jest manewrem specjalnym, którego inni użytkownicy dróg oraz osoby znajdujące się na drodze cofanego pojazdu w zasadzie nie przewidują i w związku z tym na kierującego pojazdem nałożono szczególne obowiązki. Wśród tych obowiązków zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 pord wymienia się ustąpienie pierwszeństwa innemu pojazdowi lub innemu uczestnikowi ruchu oraz zachowanie szczególnej ostrożności a zwłaszcza upewnienie się, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia ruchu lub jego utrudnienia oraz, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, szczególnie, kiedy połączony jest on z włączaniem się do ruchu (zobacz m.in. Ryszard A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym, Komentarz, wyd. III, LEX 2008 r., Wojciech Kotowski, Prawo o ruchu drogowym, Komentarz, wyd. III ABC 2011 r.; wyrok SN z 27.06.1972 r.,

VKRN 227/72, OSN KW 1972/12/192).

Oskarżony znajdował się w szczególnym miejscu na terenie zakładu opieki zdrowotnej, gdzie mogły poruszać się osoby o różnym wieku (pokrzywdzony i jego żona byli w wieku powyżej 70 lat), po przebytych urazach, poruszający się o kulach, czy też w wózkach inwalidzkich i jak słusznie podniesiono to w opinii LK KWP w O. z zakresu wypadków drogowych, winien nie tylko zachować szczególną ostrożność wykonując manewr cofania, który związany jest z większym niebezpieczeństwem niż przeciętne, ale również w związku z tym, że miał ograniczoną widoczność drogi za samochodem, gdyż pojazd nie posiadał lusterka wewnętrznego wstecznego, winien zgodnie z obowiązkiem określonym w art. 23 ust. 1 pkt 3 pord upewnić się , czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia ruchu oraz czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda m.in. inny uczestnik ruchu tym bardziej, że włączał się do ruchu. Powołany wyżej przepis nakazuje kierującemu w razie trudności w osobistym upewnieniu się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, zapewnić sobie pomoc innej osoby. Pokrzywdzony i jego żona

nie pojawili się w tym miejscu znikąd i nie stało na przeszkodzie żeby oskarżony po powrocie A. S. (1) z oddziału zakaźnego przed rozpoczęciem manewru cofania poprosił go żeby sprawdził czy nie ma nikogo za samochodem, czego jednak nie zrobił. Nadmienić jedynie należy, że zajęty telefonem nie zauważył nawet, że dwoje starszych ludzi przeszło obok pojazdu, w którym siedział na miejscu kierowcy.

Sąd odrzucił natomiast jako nieprzekonującą i nie mającą znaczenia dla ustalenia faktów w powyższej sprawie opinię wydaną przez powołanego na etapie postępowanie przygotowawczego biegłego rzeczoznawcy samochodowego inż. Z. K. (opinie k. 51-59). Odnosząc się do powyższej opinii przede wszystkim podnieść należy, że biegły za bezpośrednią przyczynę wypadku uznał „nieprawidłową technikę ruchu pieszego R. J.”, który w momencie rozpoczęcia przez oskarżonego manewru cofania znajdował się z tyłu pojazdu i nie był widoczny w lewym bocznym lusterku dla kierującego nim. W jego ocenie brak jest natomiast podstaw, aby wnioskować, że technika jazdy kierującego (...) była nieprawidłowa i w

		<p>związku z tym nie naruszył on zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poza wadą powyższej opinii wynikającą z oparcia jej m.in. na zeznaniach Ł. S. (w związku z tym, że został przesłuchany następnie w charakterze podejrzanego nie mogą stanowić dowodu), którą oczywiście można było konwalidować tak jak w przypadku opinii LK KWP w O. (opinia uzupełniająca k. 200-200a), z wnioskami biegłego mając na uwadze obowiązki ciążące na kierującym pojazdem podczas włączania się do ruchu i cofania, które omówiono wyżej nie sposób się zgodzić, co było powodem odrzucenia powyższej opinii.</p> <p>Za niemające znaczenia dla ustalenia faktów uznać należy także przedłożoną przez pełnomocnika pokrzywdzonego dokumentację z jego leczenia (k. 161-180).</p>	
	1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
x	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	Ł. S.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu jako znamię strony przedmiotowej wypadku drogowego z art. 177 kk dotyczy zarówno zasad ujętych w przepisach prawa, określających porządek poruszania się po drogach lub w innych miejscach zawartych w ustawie z dnia 20.06.1997r.- Prawo o ruchu drogowym, jak też wynikających z istoty bezpieczeństwa ruchu zasad prakseologicznych, odnoszących się do danej sfery ruchu. W ruchu drogowym skodyfikowano zasady bezpieczeństwa ogólne, odnoszące się z reguły do wszystkich sytuacji i szczególne, które odnoszą się do określonych zachowań lub manewrów. Do pierwszych, które niewątpliwie mają zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu należy zaliczyć: zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i prędkości bezpiecznej, zaś do drugich te, które określają sposób zachowania się w określonych sytuacjach. Zasady ostrożności zostały określone w art. 3 ust. 1 powołanej wyżej ustawy Prawo o ruchu drogowym wymaga nadto</p>	

zachowania szczególnej ostrożności w sytuacjach związanych z większym niebezpieczeństwem niż przeciętne. Jest to ostrożność kwalifikowana, polegająca, zgodnie z art. 2 pkt 22 wyżej powołanej ustawy, "na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie". Kolejną z zasad ogólnych jest zasada ograniczonego zaufania wyrażona w art. 4 wyżej powołanej ustawy, zgodnie z treścią którego każdy uczestnik ruchu i inna osoba, znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego chyba, że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego jej zachowania. Ostatnią z wymienionych zasad ogólnych jest "prędkość bezpieczna", które to pojęcie nie zostało zdefiniowane zarówno w Prawie o ruchu drogowym, jak i innych aktach prawnych. W orzecznictwie i doktrynie za prędkość bezpieczną uznaje się prędkość zapewniającą panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach, w jakich odbywa się ruch.

Na gruncie omawianego przestępstwa art. 177

kk decydujące znaczenie powinno mieć takie przedstawienie zachowania uczestnika ruchu drogowego, z którego wynika, że w sposób zawiniony naruszył on zasady postępowania z dobrem prawnym, podlegającym ochronie karnej, konkretne reguły tego ruchu, a w konsekwencji ich naruszenia spowodował wypadek, w wyniku czego inna osoba odniosła obrażenia ciała wymienione w art. 157 §1 kk, doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub poniosła śmierć. Zasady bezpieczeństwa ruchu mogą być naruszone umyślnie lub nieumyślnie. Umyślnie naruszenie zasad bezpieczeństwa zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, nieumyślnie zaś wtedy, gdy wykonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej oceny sytuacji istniejącej w ruchu. Umyślnym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu jest np. nie obserwowanie jezdni przez kierującego pojazdem, prowadzenie pojazdu bez uprawnień albo w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu. O ile naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić umyślnie lub nieumyślnie, o tyle skutki czynu, stanowiące jego ustawowe znamię i

decydujące o zaistnieniu przestępstwa są objęte winą nieumyślną (patrz m.in.: Kodeks karny, komentarz, Wyd. IV, pod red. Filar Mariusza, W.K. 2014; wyrok SN z 16.06.2000r. IIIKKN 126/98, Lex Nr 51434; również wyrok SN z 02.10.2014r., VKK 77/14, Biul. PK 2014/11/68-72).

W orzecznictwie Sądy Najwyższego utrwalił się również pogląd zgodnie, z którym współodpowiedzialnymi za wypadek drogowy może być dwóch lub więcej uczestników ruchu drogowego, z zastrzeżeniem przypisania im tylko takiego skutku, jaki został przez nich spowodowany poprzez chociażby nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Odpowiedzialność za skutek uzasadnia natomiast „jedynie takie przyczynienie się, które w sposób istotny zwiększa ryzyko wystąpienia tego skutku”. Warunkiem współodpowiedzialności za spowodowanie wypadku drogowego dwóch współuczestników ruchu, a czasem nawet większej ich liczby, jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest stwierdzenie, w odniesieniu do każdego z tych uczestników z osobna, że w zarzucalny sposób naruszył on,

choćby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu, że pomiędzy jego zachowaniem a zaistniałym wypadkiem istnieje powiązanie przyczynowe oraz tego, że istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, iż zachowanie uczestnika ruchu powiązane przyczynowo z wypadkiem zasługuje z kryminalno-politycznego punktu widzenia na ukaranie. Tak, więc odpowiedzialność za spowodowanie wypadku w rozumieniu art. 177kk, nie ogranicza się jedynie do sprawców wyłącznie winnych lub w przeważającej mierze odpowiadających za dojsie do wypadku (patrz m.in. wyroku SN: z 23.07.2014 r., VKK 32/14, Lex Nr 1499212; z 08.04.2013 r., IIK 206/12, Lex Nr 1311397; z 03.11.2010 r., IIKK 109/10, Lex Nr 622252).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy oraz uwzględniając dokonane przez sąd ustalenia, nie ulega wątpliwości, że oskarżony Ł. S. zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 24 marca 2014 r. na terenie SP ZOZ w G. przy ul. (...) wyznaczonym jako strefa ruchu nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z

dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki O. (...) nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu, wykonując manewr cofania na drodze wewnętrznej jednojezdniowej nie zachował szczególnej ostrożności w szczególności nie sprawdzając czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa nieprawidłowo poruszającemu się z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym poza chodnikiem po jezdniową prawą stroną drogi R. J., w wyniku czego doszło do jego potrącenia poprzez najechanie lewym tylnym kołem w/w pojazdu na prawą stopę pokrzywdzonego, w następstwie którego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania V-tej kości ściąśi śródstopia prawego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu w pełni wyczerpał znamiona występkę z art. 177§1 kk przypisanym mu w pkt 1 wyroku w podanym wyżej rozumieniu. Jego wina nieumyślna również odnośnie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w podanym

<p>wyżej rozumieniu i okoliczności popełnienia tak przypisanego czynu nie budzą wątpliwości. Bezspornym jest również, że do wypadku tego w istotny sposób przyczynił się pokrzywdzony R. J., który z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 porwał się nieprawidłowo po jezdni prawą stroną drogi poza chodnikiem.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	-----	-----
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>	-----	-----
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			

#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>	-----	-----
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			

#	3.5. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. S.	1 2	1 2	Uznając Ł. S. za winnego popełnienia czynu mu przypisanego sąd na podstawie art. 177§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 4§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawkę dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych. Uwzględniając zmiany ustawy Kodeks karny, które weszły w życie w dn. 24.06.2020 r. wprowadzone w art. 38 ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielonych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym

postępowaniu o
zatwierdzenie układu w
związku z wystąpieniem
COVID-19 z dn.
19.06.2020 r. (Dz.
U. z 2020 r. poz.
1086) sąd mając na
uwadze, że ustawa
obowiązująca w czasie
popelnienia zarzucanych
oskarżonemu czynów
była względniejsza, gdyż
ustawa nowa zaostrza
odpowiedzialność karną
na podstawie art. 4§1 kk
orzekał stosując tę ustawę.
Stosując przepis art. 37a
kk sąd miał na uwadze, to
że zarzucane oskarżonemu
przestępstwo jest
zagrożone karą
pozbawienia wolności
nie przekraczającą 8
lat i że orzeczenie
tej kary uwzględniając
znaczne przyczynienie się
pokrzywdzonego byłoby
karą zbyt surową.

Ustalając wysokość jednej
stawki dziennej sąd
miła na uwadze przede
wszystkim aktualną
sytuację materialną
oskarżonego, który
odbywając karę
pozbawienia wolności
nie posiada źródeł
dochodów, jego warunki
osobiste i rodzinne
(posiada dwoje dzieci, na
które zobowiązany jest
do płacenia alimentów w
łącznej kwocie 600 zł), a
także stosunki majątkowe
(nie posiada żadnego
majątku) i możliwości
zarobkowe.

Wymierzając powyższą karę sąd miał na uwadze, jako okoliczności obciążające wysoki stopień zawinienia oskarżonego wynikający z tzw. świadomej nieumyślności (lekkomyślności) oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w: rodzaju i charakterze naruszonych dóbr jakimi są bezpieczeństwo w komunikacji oraz zdrowie i życie uczestników ruchu drogowego, rozmiarze wyrządzonej szkody, a także sposobie i okolicznościach popełnienia przypisanego mu czynu, wadze naruszonych podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ich wielości, a nadto rodzaju i stopniu naruszenia reguł ostrożności. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił także jego karalność (dane o karalności k. 533-534). Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił natomiast ustalenia, z których wynika, że przyczyną wypadku było zachowanie pokrzywdzonego w związku z naruszeniem obowiązków nałożonych na pieszych w art. 11 ust 1 i 2 pord o czym była mowa wyżej.

Mając na uwadze doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała sąd na podstawie art. 46§2 kk orzekł od oskarżonego

			<p>na rzecz R. J. nawiązkę w kwocie 2 tys. zł uznając, że w minimalnym stopniu zadośćuczyni ona doznaną przez niego krzywdę, a jednocześnie nie pozbawi go możliwości dochodzenia pełnego zadośćuczynienia w procesie cywilnym. Sąd jednocześnie uznał, że orzeczenie zadośćuczynienia w kwocie 10 tys. zł o co wnosił pełnomocnik pokrzywdzonego jest na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego znacznie utrudnione i w związku z tym na podstawie art. 46§2 kk orzekł nawiązkę.</p> <p>Zdaniem sądu tak orzeczonej kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a nadto winna spełnić cele w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na jego osobę, a także w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----	-----	-----	-----

1.inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		

7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 4	<p>Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 616§1 pkt 2 kpk uwzględniając wniosek złożony przez pełnomocnika sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. J. tytułem zwrotu poniesionych wydatków w związku z ustanowieniem pełnomocnika kwotę 5 tys. zł.</p> <p>Mając na uwadze ustalenia dotyczące aktualnej sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, a także to, że odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie sąd na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił go w</p>	

	całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe.
1.Podpis	